

Meie aptheker seisib, nagu oleks tema sammaks nõutud. „Kui lena ja armas! Mis kuju, mis heal!“ — nenda sendas läbi tema meeles ja wölgu liiru sel munitis osavõtmise ennast imestatavaks rõõmuks ja igaldavaks lootuseks.

Nii halvaste, nii lohmetanud viisil, ei olnud meie aptheker wist veel ilalgigi ühe noore neiule teenistust tassitanud. Neiu peale waadates ei pannud tema tähele, et abiline tema eest wälja astus ja wäga hea meelega lena ostja teenimist oma peale wölliis.

Weel kostis armas, täis heal segades Amor'i wache ohvri fõrwa, weel otstjivad tema silmad seda hilgawat kruu, kui wõeras juba läinud oli. „Res see on?“ — see küsimine õratast unistajat jälle elule ja liikumisele ja selgema meelega kui arwata wöis, ütles tema järsku õpiipoisse: „Kuttu, wõta müte, mine saugemalt selle preili järel ja maata, missugusesse majasse tema sisse läheb.“ Õpiipois naeratas mõistwalt ja lippas wälja.

Eritels otjis nüüd peremees teletust oma abiline poolt: „Res see preili on? Kas tunnete teda?“

„Ei,“ oli vastus, „mina tunnen, isma liitlemiseta, full enamist föiki noored neiud siin linnas, pealegi weel lenad, aga selle fenaduse föiki ei ole wisti mitte Baug' es seisnud.“ Büchner pahandas ennast full natuse oma abilise nähtava osavõtmise

üle, waigistas ennast aga ruttu ja ütles wägise rahuse sunnitud healega: „Noh, ees meie faa kuusda, mis sõnumit Adolf toob.“

Hea pool-tunni pärast, mis aga Büchner'il igawene pikk pool-pääwa olema näitas, tulि õpi-poiss tagasi ja andis aru, preili olla kaupmees Hinzmeier'i majasse Kraam-turu ääres läinud, tema olla full tüli aega lähedal ootanud, aga wälja ei ole preili mitte enam tulnud.

„Kas kaupmees Hinzmeier elab üksi sellest majas?“ ütis Büchner. „Ja,“ oli vastus, „tema elab seal üksi oma prauaga ja sahe tütreaga.“ „A-ha, üks neist see siis wist on.“ „Hoidku, neid tunnen mina wäga heaste; pikkad ja muosta juuksetega ja lenad neiud on nemad full sa, aga nii kui see!“ tähendas abiline. — — „Noh, ja, kes see siis wöib olla?“ „Wist üks wõeras, seit linnas tunnen mina föiki, mis sahe jala peal föib; on wist üks tuttaw ümberlaudu, üks „firlustütar“ maast, seit „Jumala-sõnaga maalt“ föiwad Hinzmeier'id föige rohkem ümber ja tütreid on seal igal poolel.“

Seal oli nüüd hea nõu fallis. Mil viisil pidi nüüd waene liblila3 förmelatud tiiwadega teada saama, missuguses sirikumöisa-aidas see fena roos ötses? Aga siin tulि kavala Adolf'i osavus appi. „Herra Büchner,“ ütles tema, „kui minule